

Een klein mannetje met eene lantaren in de hand stond voor hem (blz. 493.)

Als ze het hadden uit den koker gekregen, bemerkten ze dat het beschreven was, maar Mol kon het niet lezen, daar het in eene vreemde taal gesteld was.

— Ik geloof dat het Engelsch is, zei hij, maar 't is zoo onduidelijk geschreven, dat ik er toch niet zeker van ben.

— Of het nu Engelsch, of Russisch of Top-Chineesch is, dat blijft hetzelfde, sprak de Rosse, van het oogenblik af dat ge er niet kunt uit wijs worden.

— Waar nu heen met dat blind paard?

— Daks moet er ons uit helpen.

— Hem in 't geheim brengen?

— Wat wilt ge anders doen? Als we hem niet aanspreken, blijft het voor ons een geheim.

— Ik zal hem gaan roepen.

Als Daks hen onder het afdak vervoegd had, bracht Mol hem in 't kort op de hoogte van al wat er gebeurd was in het theehuis en in de woning van wijlen John Nikkelbey.

En hij overhandigde hem het papier dat ze onder de tafel ontdekt hadden.

Met moeite kon Daks het onverzorgd geschrift ontcijferen, doch hij gelukte er in en las in het Engelsch nagenoeg het volgende :

« Ik weet niet of ooit andere menschenhanden buiten de mijne dit papier zullen aanraken.

Is dat wel het geval, dan wacht den lezer van dit stuk een onschatbare rijkdom.

Hij dient dan enkel den weg te volgen, die ik hieronder zoo goed mogelijk heb beschreven, en op den berg, in de hut van den kluizenaar. den ring der Sinth te vragen aan den

DE REIS ROND DE WERELD

man die hem vragen zal wat hij daar komt verrichten.

En als de kluizenaar hem den ring aan den vinger zal hebben gestoken en hem weer zal vragen waar hij heen gaat, dan moet hij antwoorden :

Mij verrijken met de schatten mijner voorouders.

Dan zal de man de handen uitsteken boven zijn hoofd en zijn bezoeker leiden naar den grooten boom, die zijne kruin over de kluis spreidt.

Daar moet de bezitter van dit papier knielen en driemaal met den wijsvinger der rechterhand den stam van den boom aanraken.

Als dat gedaan is, dan zal de kluizenaar hem voeren naar de schatten der Sinth en hem er laten over beschikken.

Ik heb het geheim vernomen uit den mond van den laatsten afstammeling der Sinth, dien ik gekwetst in een veld heb gevonden en verzorgd.

Alvorens den laatsten adem uit te blazen, heeft hij mij medegedeeld dat de Khan der Sinth, vóór een oorlog met de blanken, al zijne schatten had verborgen in het gebergte en alleen zijne nazaten, van vader tot zoon, de plaats hebben gekend.

Hieronder volgen de woorden in het Keletaansch, die tot den kluizenaar moeten gesproken worden, en een plannetje van den weg naar de kluis.

Maak een goed gebruik van den schat, gij die hem uit mijne handen ontvangt, drink en eet wat u lust, slurp met volle teugen den whisky en zoek genot des levens bij de dobbelsteenen.

Elders is het niet te vinden, dat zegt u de ondergeteekende, die het overal, heel de wereld door heeft gezocht.

En wees er overtuigd van dat John Nikkelbey, hoe hij ook van 't aardrijk is verdwenen, te Kelat een gelukkig man is geweest!

John Nikkelbey.

Daks deelde aan de twee jongelieden mede wat er op het papier te lezen was.

— Daar gaan we morgen op af, sprak de Rosse.

— Ge zijt vriendelijk bedankt, zei Mol... Ik blijf rustig hier, want ik kan met den schat der Sinth niets uitrusten...

We kunnen hem immers toch niet mede voeren, en ik zou voor geen duizend schatten, hier in dat nest willen blijven, om te dobbelen

en whisky te drinken, zooals wijlen John Nikkelbey.

En dan loopen we nog de kans den nek te kraken of gekraakt te worden op de bergen.

Neen, ik verzet geen voet.

— En gij, Daks?

— Ik wensch den schat te zien en er van mede te dragen wat niet te zwaar is.

— Morgen vroeg ga ik er op af, zei de Rosse. Wie van u wil meegaan is welkom en wie thuis wenscht te blijven is mijn vriend ook.

Al moest ik alleen vertrekken, ik wil de goudbron bezoeken.

— Ik ben uw man, sprak Daks.

— Goede reis, maar ik blijf thuis.

De nacht had wellicht raad gebracht bij Mol en hem van gedacht doen veranderen, want als in den vroegen morgen Daks en de Rosse ongemerkt naar buiten slopen, werden ze door den derden kenner van het geheim gevolgd.

De Rosse bracht zijne gezellen naar het theehuis, waar den vorigen dag Nikkelbey door zijn gezelschap was gedood geworden.

Hij stopte de dienstster, die hem den weg naar de woning van den goudman had gewezen, een paar goudstukken in de hand.

Dan sprak hij den naam uit van den berg, waar de kluis zich moest bevinden en maakte het met bewegingen de meid duidelijk, dat zij hen daarheen moest geleiden.

Het meisje deed hen verstaan dat het zeer ver was, waarop de Rosse haar nog twee goudstukken schonk...

Dat was een prachtig overredingsmiddel en de dienstster verliet met de drie mannen het theehuis, om hen te geleiden.

Lang gingen zij over de smalle wegeltjes tusschen de velden, door kleine bosschen en moesten zelfs eene rivier doorwaden, toen ze eindelijk voor een niet hoogen berg stonden.

Daar is het, konden zij uit de aanwijzingen der Kelataansche opmaken.

De Rosse deed haar teeken dat zij op hen moest wachten en de drie mannen zetten hunnen weg voort.

Een smalle wegel slingerde zich naar den bergtop, die hoogstens zich een vijftigtal meters boven het plein kan verheffen.

Als zij op den top gekomen waren, bemerkten zij niets dan eenig struikgewas.

Van eene woning was er geen spoor.

— Zou Nikkelbey ons voor den aap hebben willen houden! zei Mol.

— Dat doet iemand toch niet, antwoordde de Rosse, die weet dat hij sterven gaat.

— Zoo denk ik er ook over, sprak Daks. Wij moeten een verkeerden weg opgegaan zijn.

— Het meisje heeft ons misschien zonder het te willen op een dwaalspoor gebracht.

— Laat ons in ieder geval hier eens goed zoeken, stelde de Rosse voor, want de dienaar heeft ons met te veel zekerheid hierheen gevoerd, opdat ik kunne gelooven dat zij zich bedrogen heeft op den tocht.

Zij gingen langs alle zijden op den top van den berg, zochten zelfs op de helling aan den anderen kant, doch er was noch kluis noch kluizenaar te bespeuren.

— Er blijft ons niets over, zei Mol, die er zichtbaar genoeg scheen in te scheppen dat er niets te vinden was van hetgeen Nikkelbey had aangewezen, dan terug te keeren en onzen gids te melden dat we verloren zijn gelopen.

— Kom, sprak de Rosse mistroostig, we zullen het haar trachten diets te maken.

Op het oogenblik dat zij den berg wilden afdalen, stond plots een oud man voor hen.

Hij was als uit den grond gerezen, want niemand had hem zien komen.

Het was een Beloetsj, zeer kort van gestalte, bijna een dwerg, tenger van lichaamsbouw, met een door ouderdom gerimpeld gelaat, en daar hij blootshoofd was, blonk zijn gansch kale schedel in het zonnelicht.

Het ventje sprak hen in eene vreemde taal toe.

— Dat moet de kluizenaar wezen, zei de Rosse.

Kom nu maar voor de pinnen, Daks, met de Kelataansche woorden, die ge van buiten hebt geleerd.

De aangesprokene naderde den gelen dwerg en sprak de woorden aangegeven op het papier van den dooden Nikkelbey.

De kleine man bleef hem verrast aankijken, waarna hij diep boog en in het struikgewas trad.

— Ik volg hem, zei Daks...

— Wij gaan met u.

En de drie mannen traden op hunne beurt in het hout, waar zich eene opening vertoonde in een klein heuveltje, dat door de planten heel en al begroeid was.

Daar was waarschijnlijk de toegang tot de kluis.

De oude deed teeken, dat Daks er moest binnengaan.

Binnen kruipen was het eerder, want de opening was laag en smal.

Daks gehoorzaamde.

Mol en de Rosse wilden hem volgen, maar de kluizenaar plaatste zich voor den ingang, de armen uitgestrekt, wat duidelijk beteeekende dat zij er niet in mochten.

— Laat ons dan maar hier blijven, sprak Mol, anders krijgt Daks den ring der sinten niet te zien en zijn we er aan voor onze moeite.

— Als Daks niet spoedig terugkeert, kunnen wij nog altijd in het hol dringen, zei de Rosse... We blijven dus voorloopig hier wachten.

Het gele ventje kroop op zijne beurt in de kluis.

Als Daks eenige meters als een mol onder den grond was voortgekropen, kwam hij in een onderaardsch vertrek, waar het daglicht flauw doordrong, langs eene enge opening in de helling van den berg.

Er was in dat verblijf van den kluizenaar niets te zien dan een stuk boomstam, dat waarschijnlijk tot zitplaats diende, en tegen den wand droge bladeren, op eene dikke laag uitgespreid, die wellicht de ruststede van den ouden dwerg uitmaakten.

Zoodra deze laatste in de spelonk gekomen was, knielde hij in eenen hoek van zijne woonplaats en begon met de handen den grond weg te graven.

Hij haalde een doosje te voorschijn, opende het en kwam bij Daks, die alles nauwkeurig gadesloeg.

Het ventje boog diep voor hem, nam zijne rechterhand en schoof den ring aan den wijsvinger van den detective.

Het was een zeer dikke ring, die zwaar aan den vinger woog, en die een steen scheen te dragen, wel zoo groot als het oog van een paard.

De kluizenaar richtte dan weer het woord tot Daks en deze sprak de woorden die hij volgens het schrift van Nikkelbey had van buiten geleerd.

Alles verging zooals het door den goudman was beschreven geworden.

De kleine man stak de handen uit boven zijn hoofd en deed daarna teeken aan Daks dat hij hem weer volgen moest.

Ze kropen weer door eene nauwe pijp die toegang verleende tot het hol, maar kwamen niet te voorschijn op de plaats waar Mol en de Rosse op hem wachtend waren.

Het was eene andere zijde van den berg, want de twee jongelieden waren noch te hooren noch te zien.

Een boom, die eeuwenoud moest wezen, want zijn stam was zoo dik, dat een zestal menschen met uitgestrekte armen nauwelijks er rond eene ketting zouden kunnen vormen hebben.

Daks trad op den boom toe, knielde bij den stam en raakte dezen laatste driemaal met den wijsvinger aan.

Hij stond recht en de man deed teeken dat hij hem weer volgen moest.

Hij stapte voort de helling af.

— Ja, maar neen, zei Daks, zoo niet, he oude... Mijne makkers moeten mij vergezellen, anders ga ik niet mede.

— Kom, zei de dwerg, in gebroken Engelsch, kom met mij mede.

— Spreekt gij Engelsch? vroeg Daks met groote verbazing. Dat valt mee.

— Ik heb een paar woorden geleerd, zei de kluizenaar, met moeite die woorden vindend, aarzelend en ze niet gemakkelijk uit den mond krijgend.

Nikkelbey is dikwerf hier geweest en ik heb van hem hier en daar een kort volzinnetje overgenomen.

Zijne ziel blijve rustig in het niet.

— Weet gij dat hij dood is?

Een glimlach speelde op de lippen van het oude mannetje :

— Anders zoudt gij niet hier wezen!

— Dat is waar... Willen we nu mijne makkers gaan opzoeken?

— Om naar den schat te gaan?

— Ja.

— Ik ben uw dienaar en het zal geschieden zooals ge verlangt, maar dat is onzin.

— Hoe onzin?

— Als ge een schat hebt, zeg nooit, al weze het aan uwen boezemvriend, waar die rijkdom zich bevindt...

En wijs hem nooit den weg naar dien schat, indien gij hem voor u alleen behouden wilt.

— Ik heb vertrouwen in mijne gezellen.

— Dat is nog grooter onzin!... Ik hoop dat het u nooit moge berouwen...

Ga liever alleen.

— Neen, ge hoeft hierop niet aan te dringen... Laat ons mijne gezellen opzoeken.

— Kom, zei de kluizenaar, die hoofdschuddend voor hem uitstapte.

Zij gingen rond het heuveltje en bevonden zich weldra bij Mol en de Rosse.

— Welnu, vroeg deze laatste, hoe is 't gegaan?

— Zooals het op Nikkelbey's testament beschreven was... We gaan nu naar den schat.

En zich tot den kluizenaar richtend, sprak hij op min of meer bevelenden toon :

— Op weg!

Het ventje boog en stapte voort, door de drie mannen op de hielen gevolgd.

Zij verlieten de hoogte en traden in een bosch, dat zich daar beneden aan den voet van den berg uitstreckte.

Als ze geruimen tijd tusschen de boomen hadden voortgegaan, bevonden zij zich plots voor een snelvlietend water.

Het was eene twee tot drie meters breede gracht, die zeer diep scheen, en haar water bruisend voortstuwde.

Zij gingen eenige stappen verder, langsheen den boord van het water, dat zich daar met veel geraas in een kolk stortte, en onder de aarde zijn loop voortzette.

Boven den kolk strekte zich als een welfsel uit, door rotsblokken gevormd.

De kluizenaar wees dat laatste aan en deed de mannen, zooveel hij zich in 't Engelsch kon uitdrukken, het volgende begripen :

— Langs die rotsopening moeten we gaan.

Ik verzoek u zeer voorzichtig te wezen.

De oever van den waterloop is zeer glibberig en ge kunt dus gemakkelijk uitschuiven en in het water tuimelen.

Komt ge dan in den kolk terecht, dan wordt ge door het met geweld naar de diepte dringend water medegesleurd en men hoort nooit meer van u spreken.

Zie goed hoe ik naar den ingang klauter, zet uwe voeten waar ik de mijne plaats en beweeg u zooals ge zult zien dat ik mij vastklamp en voortkruip.

De kleine man naderde voorzichtig den boord van het water.

Hij plaatste een zijner voeten op een uitspringenden rotsblok en greep terzelfdertijd een ander uitstekend stukje rots vast, boven zijn hoofd.

Hij berekende goed zijn sprong en zooveel mogelijk steun zoekend aan het rotsstukje waar hij zich aan vastklampte, wipte hij zich op een grooten rotsblok, die in het gewelf, boven den kolk, een standplaats aanbood.

En hij verdween in den door het welfsel gevormden boog.

— Komt nu! hoorden de drie mannen hem roepen.

Zij hadden nooit veel vrees gekend, ze hadden zich moedig op hunne talrijke avonturen getoond, maar nu voer toch eene rilling door hunne aders.

De Rosse sprong het eerst en gelukte er in, den gids in alles nabootsend, op het gedeelte der rots onder het welfsel te geraken.

Daks en Mol aarzelden.

Het spotgelach van den kluizenaar, het aandringen van den Rosse zette hen echter aan al hunnen moed bijeen te rapen en den gevaarlijken sprong insgelijks te wagen.

Het gelukte hun beter dan ze 't verwacht hadden.

Dat is gewoonlijk in 't leven het geval.

Men durft iets niet te beginnen, en als men eindelijk er toch toe besluit het aan te vatten, dan is men verbaasd omdat het zoo gemakkelijk gaat en men betreurt er niet spoediger toe overgegaan te zijn.

Op uitstekende gedeelten rots, die als zovele groote keien in een loopend water, op zekeren afstand van elkaar lagen, zetten zij hunnen weg, of liever sprongen zij hunnen weg voort, onder het welfsel door.

Als zij enkele meters langs dien onderaardschen weg hadden afgelegd, werd het welfsel ruimer en de gang breeder.

Plots stonden ze voor een landschap, dat zich aan hunne verraste blikken vertoonde.

Het was eene opeenhooping van tot puin vervallen gebouwen, die aan hunne voeten, in eene vallei, waren dooreengeworpen.

Hier stond nog een gebouw met vensters en deuren, waarvan het dak naar binnen was ingestort; ginder stak een torentje hoog boven het puin uit; daar was alleen een muur rechtgebleven, die als bij mirakel zijn evenwicht had behouden; hier weer was de voorgevel eener woning omvergerukt geworden, en vertoonden zich al de vertrekken, die langs dien kant hadden bestaan.

En overal groeiden op die puinen kleine en groote gewassen, zelfs boomen, die uit de kloven en steenhoopen opschoten.

De gids zocht tusschen die verwoeste gebouwen van de doode stad zijn weg.

De drie reizigers volgden hem op de hielen.

Hun hart was geen boontje groot.

Hier rolden onder hunne voeten, als ze er op traptten, zware steenen weg; daar vielen,

langs hunne zijden, rotsstukken naar beneden en rolden voort; ginder schoven zij op de bemoste puinen uit en moesten alle mogelijke krachtingspanning aan den dag leggen om niet te vallen.

Zoo kwamen zij aan een gebouw, dat niet scheen geleden te hebben van de aardbeving of de windhoos, die dat kleine stadje had geteisterd en de woningen als kegels had dooreengeworpen.

De gids opende eene poort en trad in dat huis binnen.

Hij ging een kleine gang door en leidde zoo de drie mannen naar een groote binnenkoer, waar in het midden een soort fontein, uit eene prachtige vaas ontspringend, hoog haar water in de lucht spoot.

Rondom die vaas, die wel een paar meters hoog was en een omvang in verhouding vertoonde, bevond zich een marmeren bank.

De gele man verzocht de reizigers plaats te nemen.

Zij gehoorzaamden.

De kluizenaar verwijderde zich en trad in het gebouw, langs een der talrijke poorten, die zich in een zuilengang bevonden, welke op den binnenkoer uitgaaf.

— Dat wordt al langer hoe zonderling, zei Daks. 't Is toch in deze verwoeste stad niet, dat er goudaders zullen te vinden zijn.

— Neen, zei Mol, maar 't kan het goud der inwoners zijn, dat de Engelschman verzameld had en 't kan uit dien voorraad geweest zijn, dat hij nu en dan zijne goudklompjes ging halen.

— Hij heeft wellicht al de versiersels van 't kostbaar metaal, die hij hier ontdekt heeft gesmolten en zoo die goudklompjes verkregen, die hij in het theehuis verspeelde, voegde de Rosse er bij.

— 't Kan zijn, zei Daks, maar ik geloof dat we ons laten misleiden hebben, en we weer een avontuur zullen beleven, dat ons duur zal te staan komen.

— Laat het ons afwachten.

— De kluizenaar toeft zoolang.

— Als hij eens niet meer weerkeerde?

— Waarom zou hij ons dan tot hier hebben gebracht?

— Wel juist om ons verloren te leiden.

— Wat belang kan hij daar bij zoeken?

— Blanken beet te nemen!

— John Nikkelbey zal dat plezier toch niet willen smaken hebben, op 't oogenblik dat hij ging sterven!

— Neen, die meende het misschien goed, maar de gele deugniet is wellicht van oordeel dat het goud voortaan onaangeroerd moet blijven.

— Dan zou hij ons hebben wandelen gezonden.

— Inderdaad... Hij had niet noodig ons tot hier te voeren en dan te verlaten...

— Toch wel... Hij zou kunnen vreezen hebben, als hij ons niet gehoorzaamde, wanneer wij hem kwamen vinden, dat wij boos op hem zouden kunnen worden en hem kwaad doen.

Kan hij ons hier aan ons lot overlaten, dan is 't bijna zeker dat we op een doolpad geraken en misschien onze lotgenooten nooit meer terugzien.

— Ik ken den terugweg... Ik weet allerbest langswaar we gekomen zijn...

— Des te beter.

— De kluizenaar keert niet terug.

— Blijven wij hier zitten?

— Wat wilt ge dat we doen?

— Eens gaan kijken waar hij zoolang blijft!

— Kom op, ge hebt gelijk.

De drie mannen traden naar de zuilengang en in 't gebouw langs de poort waardoor de gids in het huis was gedrongen.

Eene groote kamer vertoonde zich aan hunne blikken, waarvan de wanden en de vloer met mooie tapijten bekleed waren, maar geen meubelstuk te ontwaren was.

Eene deur, die half open stond, scheen toegang tot een tweede vertrek te verleenen.

De drie vrienden gingen naar dien uitweg.

De tapijten op den vloer verdoofde hunne stappen.

Daks stapte vooraan, en als hij de deur genaderd was, deed hij zijne makkers teeken stil te blijven.

Hij sloop op de teenen tot bij de opening en keek, zich achter de deur verschuilend, naar binnen, in het tweede vertrek.

Zijne makkers deden zooals hij.

Daks had gerucht van stemmen gehoord. en inderdaad de gids was druk in gesprek gewikkeld, met een anderen gelen kerel, die op een lagen ligstoel gezeten was, en onder groote bewegingen van handen en armen met den kluizenaar scheen te twisten.

Ze spraken luid, maar in eene taal waarvan Daks niet het kleinste woord kon snappen.

Geruimen tijd bleven de drie reizigers toekijken.

Het gesprek of liever de twist tusschen de twee geheimzinnige wezens scheen geen einde te zullen nemen.

Eindelijk toch moest de kerel met wien de gids zoolang gesproken had, tot een besluit gekomen zijn, want hij stond recht en naderde den wand der kamer waarin hij zich bevond.

Het was alsof hij een teeken met de hand deed...

De muur scheen zich te openen.

Met een breed gebaar wees de gele man de opening aan, die in het half duister gedompeld lag, zoodat onze drie helden niet zien konden wat er in te bespeuren was.

Eene nieuwe beweging van den man en de muur sloot zich weer.

De gele tovenaar — want het leek een tovenaar, wyl hij de macht bezat aan de wanden te bevelen — sprak eenige woorden, schudde herhaalde malen den kop en wees dan den kluizenaar de deur.

— Laat ons maken dat we weggkomen, fluisterde Daks zijne makkers toe.

En op de teenen ijlden zij naar den ingang.

Haastig stapten ze naar de marmeren bank rond de fontein en namen er weer plaats.

— Ik begrijp er niets meer van, zei Daks.

— Onze gids zal het ons wellicht duidelijk maken.

— En we kunnen met ledige handen terugkeeren, want dat schuddebollen van dien anderen apenkop beteekende duidelijk : aan mijn schat komt geen schepsel Gods!

— Denkt ge dat?

— Ik ben er zeker van.

— Ik heb een voorstel te doen, zei de Rosse.

— Spoedig dan, want iederen oogenblik kan de kluizenaar hier terug wezen.

— Wat geeft dat. Hij verstaat immers toch geen Vlaamsch!

— 't Is waar... Wat hebt ge nu voor te stellen?

— Ik heb zeer goed gezien hoe de wand open te krijgen is, ginder in de zaal.

— Daar zijn we vet mede!

— Vetter dan ge denkt... Dat is echter voor later... Als de gids hier komt en ons geen goud brengt, dan ben ik van plan op hem toe te springen, hem neer te slagen, te binden en hier onder de bank te stoppen.

— En dan?

— Gaan wij even zien, wat er in de muur-opening te verhapzakken is... Daar moet de schat liggen.

— Ik denk het ook, zei Mol.

— 't Is mogelijk, sprak Daks, maar laat ons nu eens niet uit het oog verliezen, dat de voorzichtigheid de moeder der wijsheid is.

En dat is ze vooral, als ge in Azië, duizende mijlen van de beschaafde wereld verwijderd, op den binnenkoer zit van een gebouw, dat te midden eener verwoeste stad oprijst, naar dewelke ge niet eens den weg kent!

Wie weet zitten er hier geen aantal gele schobbejakken op loer, gereed om ons ad patras te helpen, als we kijken of mikken?

— Ik geloof dat er hier niemand is, buiten die twee gele dwergen, zei Mol.

— Wat doet u zulks denken? vroeg Daks.

— Omdat hier alle leven verdwenen schijnt.

— Hebt ge uwe revolvers? vroeg de Rosse.

— Wees toch voorzichtig, zei Daks. Ons leven hangt hier misschien aan een zijden draadje.

— Daar geloof ik geen woord van... En ik zal u zeggen waarom ik dat zoo denk.

Als er hier meer dan twee, drie man was, zou de doode Brit hen nooit alleen hebben kunnen overwinnen en het goud hier weghalen.

— Wat zegt ge daar op! vroeg de Rosse triomfantelijk aan Daks.

— Dat we voorzichtig dienen te wezen.

— We zullen zien.

Hij wisselde een blik van verstandhouding met Mol.

Het besluit van die twee was genomen.

Daar verscheen de gids.

Hij naderde het drietal en deed hun kennen dat hij met ledige handen tot hen kwam en zij allen, zonder iets te kunnen mededragen, op hunne stappen zouden moeten terugkeeren.

— Op goed valle het uit, zei de Rosse.

Hij sprong recht, greep den Kluizenaar met de eene hand bij den schouder en drukte de andere op den mond van den dwerg, om hem het roepen te beletten.

Daarna wierp hij hem op den grond, met een sterken ruk, aan den schouder van den gelen man.

Intusschen had Mol zijn zakdoek tot eene prop samengevouwen en drukte ze den gids in den mond.

De Rosse haalde zijn revolver te voorschijn en richtte den loop op het voorhoofd van den kluizenaar.

Deze stak smeekend de handen uit.

— Wij hebben niets om hem te binden, zei de Rosse.

Nu, hij zal wel begrepen hebben, dat hij zich stil moet houden, als hij geen kogel door het hoofd wenscht te krijgen.

Als we hem onder de bank stoppen, zal hij daar wel rustig blijven liggen.

Hij nam den kleinen man op en legde hem onder de marmeren zitplaats.

Een paar minuten bleven zij op eenigen afstand van de bank staan.

De gids roerde geen vin.

— Hij begrijpt wat we van hem verlangen, sprak Mol.

We kunnen nu gerust naar den anderen kwistenbiebel eens gaan kijken.

— Als ge verlangt hier te blijven, zei de Rosse tot Daks, kunt ge 't mannetje onder de bank bewaken.

— Beschouwt ge mij als een lafaard? vroeg Daks ten zeerste gekrenkt.

— Toch niet... Neem dat zoo euvel niet op.

— Ik heb u aangeraden voorzichtig te zijn... Gij hebt er anders over gedacht... Waar gij gaat, vergezel ik u!... Hebt ge daar ooit durven aan twijfelen?

— Neen... Nu maar vooruit.

Zij traden weer langs de zuilengang het gebouw binnen.

In de eerste zaal vonden ze geen levend schepsel.

De deur, die toegang gaf tot de tweede kamer, waar de dwerg met den toovenaar had gesproken, was gesloten.

— Dat is erger, zei de Rosse... Als we die deur openen, maken we misschien gerucht... En, wie weet wat wij achter die deur vinden.

— Laat ons terugkeeren? stelde Mol voor.

— Om den duivel niet...

De Rosse ging naar de deur.

Een sleutelgat was er niet.

Dus geen middel om een blik te werpen in de belendende kamer.

Een stond bleven ze besluiteloos.

Dan legde de Rosse de hand op de kruk van de deur en opende ze langzaam en omzichtig.

Niets bewoog in de tweede zaal.

Er was niemand.

De drie mannen slopen op de teenen binnen.

Ten einde het vertrek bevond zich weer eene deur.

— Langs daar kan onraad komen, sprak Daks.

— Plaatst u, met uw revolver in de vuist, nevens de deur, zei de Rosse.

De eerste die zich durft vertoonen, laat ge uw wapen zien en dan zal die wel maken dat hij spoedig wekomt.

— Om zijne makkers te roepen!

— En dan zijn we verloren!

— Vooral als ge zooveel tijd verliest, om nuttelooze woorden te wisselen.

Laat ons er spoedig komaf mede maken.

Daks haalde zijn revolver te voorschijn en ging post vatten naast de deur.

De Rosse, gevolgd door Mol, naderde den wand, die op een teeken van den tovenaer eene opening had vertoond.

Een paar malen wreef onze held met de platte hand over den muur.

— Ai! kreet hij... Ik heb het, maar mijne hand is gewond.

Hij drukte met den duim op den knop eener veer, die in den wand was verborgen.

Deze opende zich.

— Ge ziet dat ik ook tooveren kan.

— Inderdaad.

Het was een soort ingemaakte kast, die zich aan hunne blikken vertoonde.

Ze was in talrijke vakken verdeeld, en in ieder dezer laatste lagen klompen en staven metaal opgehoopt.

— Dat is de schat der Sinth, zei Mol.

— Waar Nikkelbey nu en dan zijn voorraad kwam opdoen, om hem met 't dobbelspel in de handen der Kelataansche deugnieten te laten overgaan.

— De kast is diep.

— Ja, hoe geraken we aan het goud.

— Er in stappen... Dat zal gemakkelijk gaan... Zoo moet Nikkelbey het toch ook hebben gedaan.

— Dat is zeker.

En tot Daks :

— Hoort ge niets.

De toegesprokene luisterde, met het oor tegen de deur aangedrukt.

— Niets.

— Dan waag ik het, zei Mol.

Hij stapte in de kast, die wel twee meters hoog en even breed was.

Een man kon er zich dus gemakkelijk in bewegen.

Niet zoodra was hij echter de twee voeten binnen de opening, of bliksemsnel sloot zich de wand...

Een korte kreet en Mol zat gevangen.

Ook de Rosse en Daks lieten een kreet van schrik hooren.

— 't Is niet erg, zei eerstgenoemde, als het eerste oogenblik van verbazing voorbij was... Ik weet immers hoe de veer werkt, om den wand weer open te maken.

Hij drukte op den knop.

De muur bleef onbeweeglijk.

De Rosse liet eene verwensching hooren en duwde met meer kracht op de veer.

De wand opende zich niet.

Mol zat in de kast.

Luid riep de Rosse :

— Mol!... Mol!...

Daks herhaalde dit geroep, met al de kracht van zijne sterke stem.

Geen antwoord.

De wand moest dus zeer dik wezen.

— Wat nu aangevangen? vroeg de Rosse onthust en wanhopig.

— Dadelijk den dwerg hier halen, zei Daks, en hem met den dood dreigen, als hij niet onmiddellijk dien muur open maakt.

— Dat is het !

Ze ijlden naar buiten.

Als zij de marmeren bank genaderd waren, ontsnapte eene vervloeking den mond van den Rosse.

— Verdwenen! kreet hij.

— Dan is Mol verloren!

— En wij ook.

Daks zonk op de bank neder.

De Rosse bleef als een steenen beeld, beweegloos voor hem staan.

Eenen stond waren ze beiden sprakeloos.

— Wat gaan we doen? vroeg eindelijk de detective. Ik zie geene uitkomst.

— Ik nog minder.

— We moeten den dwerg opzoeken.

— Waar?

— We kunnen toch zonder Mol niet heengaan.

— Dat in geen geval!

— Laat ons terugkeeren naar de zaal, waar onze vriend gevangen zit, en trachten langs de deur, die gij hebt bewaakt, verder in het gebouw door te dringen en de schepsels te ontdekken, die er verblijven.

— Ze zullen ons ook eene kwade poets spelen.

Een dikke rook verspreidde zich in 't vertrek... (blz. 517.)

— Wat wilt ge dan doen?... We kunnen toch Mol niet aan zijn lot overlaten, daar zijt ge 't met mij eens over.

— En, als we dat wel wilden doen, hoe zouden wij hier weggkomen?... Langswaar?... Waar bevinden wij ons?...

— Laat ons trachten de bewoners van het tooverkasteel te zien, dat zal nog het beste zijn... En wagen we er onze huid aan, 't is om onzen makker te redden...

We hadden nooit dat avontuurtje mogen volgen.

Hadden we al niet genoeg lessen gehad?

Ondervinding leert, zegt men, maar dat is toch met ons het geval niet.

— Het gebouw in...

Zij stapten met snelle schreden naar de zuilengang en kwamen in de twee vertrekken, zonder iemand te ontmoeten.

De wand in de tweede zaal was potdicht en geen gerucht vernamen ze langs de andere zijde.

Daks beproefde nog eens de veer te doen werken, maar met even weinig geluk als zulks met den Rosse het geval was geweest...

Deze trad daarop besloten naar de deur en opende ze met een ruk.

In dit derde vertrek bemerkte hij, op een lagen ligstoel gezeten, twee mannen.

De eene was de kluizenaar, die zij met eene prop in den mond onder de bank hadden gestopt en die zijne bergplaats ontloopen was, en de andere de toovenaar, die wellicht een

middel kende om den wand open te krijgen en Mol uit zijne gevangenis te verlossen.

Onbeschroomd, of toch moeite doende om het te schijnen, trad de Rosse in het vertrek.

Daks volgde hem.

Zij hadden beiden hunne revolvers in de hand.

Een glimlach speelde op de lippen van den toovenaar .

Hij deed eene beweging met de hand en sprak, in tamelijk goed Engelsch :

— Blijf staan en berg die wapens, want ze kunnen niet dienen om uwen vriend vrij te maken.

Is dat niet zoo ?

De twee mannen antwoordden niet, maar ze moesten bekennen dat de gele kerel gelijk had.

En ze borgen hunne revolvers.

— Zeg mij nu eens, ging de toovenaar voort, wat ge verlangt ?

— Dat onze makker uit zijne enge gevangenis verlost worde, sprak Daks, waar hij niet lang kan verblijven, zonder door verstikking gedood te worden.

— Wees gerust, klonk het antwoord.

Hij zou er dagen en dagen kunnen wonen, want lucht en licht ontbreken er niet.

Alleen honger en dorst zouden hem in de schatkamer kunnen dooden.

Wie van u beiden heeft het testament van den Engelschman ontvangen.

— Ik, zei Daks.

— Hebt ge 't op zak ?

— Ja.

— Geef het mij.

Daks deelde den Rosse in het vlaamsch mede wat de gele man van hem vergde.

De jongeling haalde het papier te voorschijn en gaf het Daks met de volgende aanbeveling :

— Stop het den gelen ajuin in de handen... Hij mag alles behouden : geschrift, schat van sinten of kwinten, heel den boel, als hij Mol verlost en den kleinen boterkop gelast ons weer op den goeden weg te brengen... Zeg hem dat...

De detective vroeg niet beter dan dit alles den toovenaar over te maken en hij kweet zich dan ook dadelijk allerbest van die taak.

— Dat zal gebeuren, zei de toegesprokene, doch op voorwaarde dat geen van u hier nog ooit den voet zet.

Beloofd ge me dat ?

— Zeker, en met des te meer genoegen, dat we hopen binnen een paar dagen Kelat te verlaten en nooit meer in deze streken weder te keeren.

— Dan zal ik uwen makker verlossen.

Hij richtte zich op en door de twee blanken en den dwerg gevolgd, begaf hij zich in het andere vertrek, waar hij den wand naderde.

Insteede op den knop te drukken, trok hij er mede, en de muur opende zich.

— Is me dat iemand voor den aap houden ! kreet Mol.

Ik heb water en bloed gezweet !

Ik moet u...

Hij bemerkte nu dat de twee gele mannen zich bij zijne vrienden bevonden.

— Ha, ge zijt 't akkoord met die twee kwistenbiebels !

Dat is wat nieuws !

Ik heb mijne zakken gevuld, dat ik nog met moeite vooruit zal kunnen.

— Leg alles terug, zei Daks.

— Dat ziet ge van hier !

En Mol stapte uit de opening in het vertrek.

De broek- en jaszakken van Mol geleken molhoopen, zoodanig had hij ze met goudklompen en staafjes volgepropt.

De toovenaar moest het zeker wel merken, maar hij zei niets dan :

— Ge kunt gaan.

— Hoe eerder hoe liever, sprak Daks.

— Maar nooit keert ge hier weder.

— Daar moogt ge overtuigd van zijn.

— Neemt gijlie niets mede ? vroeg Mol.

— Laat ons spoedig maken dat we wegkomen, zei Daks, dan mogen we zeer tevreden zijn en zeggen dat we er goedkoop van afkomen.

— Ik begrijp niet...

De detective onderbrak hem :

— Dat hoeft niet... Straks weet ge er alles van... Laat ons nu spoedig heengaan.

En tot den dwerg :

— Toon ons den weg...

De kleine man wisselde nog eenige woorden met den toovenaar en trad naar buiten.

Deze laatste keerde de drie mannen, zonder nog een woord te spreken, den rug toe en stapte terug naar het derde vertrek.

— Een beleefde jonge heer, zei Mol... He, gegroet, oude... Ik begrijp er geen iota meer van !

De toovenaar was verdwenen.

De kluzenaar stond aan den uitgang en wenkte het drietal.

De terugtocht ving aan...

Ze kwamen zonder ongeval over den kolk, alhoewel Mol, door de zwaarte zijner zakken, moeilijk springen kon.

Als ze tusschen de velden voortstapten, richtte Daks het woord tot den dwerg :

— Wilt ge me nu eens zeggen, zei hij op norschen toon, waarom ge mij zoo deerlijk hebt bedrogen ?

— Ik heb u niet bedrogen, klonk het antwoord van den kleinen man.

— Hoe noemt ge dat dan ?

— Gij zijt met overhaasting te werk gegaan... Ik kan 't niet verhelpen, dat de schatbewaarder u niet tot de schatkamer wilde toelaten.

— Daarom hebben wij ze zelf gezocht.

— Ja, en ge hebt gezien wat ge er mede gewonnen hebt ook !

— Door uwe schuld.

— Vindt ge dat ?

— Ja ,ik vind dat, en ik weet niet wat mij weerhoudt u dat verraad betaald te zetten.

Daks geraakte opgewonden.

— Ge slaat een toon aan, zei het ventje, die mij hoegenaamd niet gaat.

— Ge moet hem maar voor lief nemen en op mijne vragen antwoorden.

— En als ik dat niet doe ?

Daks haalde zijn revolver te voorschijn.

— Dan...

Pas had hij dat eerste woord uitgesproken, als de andere woorden op zijne lippen gestremd bleven.

Het manneken was plots verdwenen, waarschijnlijk in het gewas bezijden de baan.

Maar 't leek alsof hij in den grond gezonken was.

De drie mannen hoorden den dwerg spotlachen, minder en minder luid, zoodat hij zich van de plaats verwijderde.

Zij stonden malkander met ontstelde blikken aan te staren.

— Ik heb daar wat schoons uitgestoken, zei Daks.

— De gele aap heeft ons terdege beet !

— Hoe geraken we nu te Kelat ?

— We staan er voor en we moeten er door.

— Langswaar.

— Den weg volgen, die voor ons ligt.

— En als we eens verloren loopen ?

— Als we hier blijven staan, dan zijn we toch ook verloren !

— Laat ons maar op goed valle het uit onze stappen richten... We zullen toch wel ergens aanlanden.

— Als het aan de kluis is en de dwerg bevindt er zich, dan zal hij weten waar 't markt is.

Ze stapten voort.

Als ze eenigen tijd hadden gegaan, stonden ze op een kruispunt, waar drie wegen voor hen open lagen.

— Links, rechts of rechtdoor ? vroeg Mol.

— Een van de drie ! zei de Rosse.

— Hoe ge nog lust kunt hebben om te spotten, kreet Daks, dat kan ik niet begrijpen.

— Ik spot niet... Zeg gij ons welken weg wij volgen moeten.

— Rechtdoor.

— Vooruit dan maar.

Lang gingen ze weer voort, tot ze aan eenen berg kwamen.

— Dat moet de berg zijn, waarop de kluisenaar huist, sprak Daks.

— Laat het ons hopen.

Ze beklommen de helling.

Een vreugdekreet ontsnapte den mond van Daks.

— Hier is 't ,zei hij... Hier is de konijnenpijp, langswaar de dwerg naar zijn hol kruipt.

Hij herkende ook den eeuwenouden boom, waarvan hij den stam had moeten aanraken, volgens het testament van Nikkelbey.

— Nu kunnen we niet meer verloren loopen!... Langs de andere zijde van den berg leidt een weg naar de baan op Kelat.

— Het is aan 't donker worden... Laat ons nu niet langer hier vertoeven.

— Ik moet toch even zien, zei Daks, of de kleine deugniet er soms niet is.

— Ge gaat de pijp in kruipen ?

— Vindt ge 't avontuur zoo niet voldoende ?

— Kom, laat ons voortgaan.

— Neen, sprak Daks, ik wil het den dwerg betaald zetten... Hij heeft het verdiend!... Slechts een paar oogenblikken.

Hij keek rond en bemerkte een aantal droge takken, die daar opgestapeld lagen.

Het was wellicht de houtvoorraad van den kluisenaar.

Daks greep de takken en stapelde ze in den ingang der pijp, die naar de woning van den dwerg leidde.

Hij haalde eenige papieren uit den zak, verfrommelde ze en duwde ze onder het hout.

Daarna haalde hij een tondeldoosje met vuurslag te voorschijn, en sloeg vuur...

— Wat gaat ge doen? kreet Mol... Ge wilt toch den kluizenaar niet levend braden!

— Of hem in zijn hol doen stikken! voegde de Rosse er bij... Dat moogt ge niet doen.

— Geen nood, antwoordde Daks... Hij heeft het nochtans verdiend, de kleine booswicht... Ik wil echter geen moord plegen... Alleen wensch ik te weten of de dwerg er in zit.

Hij stak het vuur aan de papieren en deze deelden het onmiddellijk mede aan het droge hout.

— De gele krabbekoker heeft twee ingangen aan zijn paleis, en als hij gewaar wordt dat de eene brandt, zal hij wel maken dat hij wegkomt langs den anderen.

Dan krijgen wij hem daar te zien.

Ik zal hem geen kwaad doen, maar we kunnen dan ook eens spotlachen.

Zij volgden den weg, die boven in een kring om den berg liep.

Als ze de andere helling genaderd waren, kwam uit het struikgewas een levend wezen te voorschijn.

Mensch of dier?... De duisternis belette dat te onderscheiden.

Het schoot over den weg, als opgejaagd en sprong in het houtgewas aan de overzijde.

— Dat moet onze man zijn, zei Daks... Mijn vuurtje heeft hem uit zijne schuilplaats verdreven.

En zoo luid het zijne longen hem toelieten, stootte hij een gemaakten spotlach uit, die over den berg klonk en zeker het oor van den dwerg moest treffen.

— Misschien is het ventje ver van hier, zei Mol, en geeft ge u al die moeite voor 't een of ander opgeschrikt wild dier.

— Laat mij nu maar denken, dat het de kluizenaar is, want het weten zullen we nooit.

Daks bedroog zich.

Hij zou het maar al te spoedig weten, en zijne gezellen met hem.

Zij klommen den berg af...

Pas hadden ze een honderdtal stappen gedaan, of daar tuimelde Mol, die de eerste ging, hals over kop naar beneden.

Daks, die hem volgde, viel onmiddellijk na hem en rolde zijnen makker na.

En eer de Rosse zich rekenschap kon geven van wat er gebeurde, verloor hij eveneens het evenwicht en bolde naar beneden.

Gelukkiglijk kon de eerste zich aan een tak vastgrijpen en zoo den val breken.

De twee andere kwamen erg onzacht tegen hem aanbotsen, maar zijn lichaam weerhield het hunne verder de helling af te buitelen.

Ze konden zich oprichten...

Het ongeval was niet erg, ze waren slechts licht gekneusd aan armen en beenen, en Daks droeg een grooten knobbel aan het hoofd, dien Mol hem had bezorgd, daar hij met den linker voet tegen den schedel van zijnen gezel was terecht gekomen.

— Ik heb me plots bij de twee beenen voelen grijpen, zei Mol, en zoo werd ik naar beneden geworpen.

— Er was eene koord over den weg gespannen of een stok er dwars overgelegd, op een paar decimeters hoogte, ik heb dat dadelijk begrepen, sprak Daks.

— Ik heb hetzelfde gedacht, zegde de Rosse.

— Dat moet die dwerg weer gedaan hebben.

— Denkt ge 't?

— Luistert.

Bezijden den weg, een heel eind in het struikgewas, klonk hetzelfde spottend gelach, dat ze vernomen hadden, toen de kluizenaar verdwenen was, wanneer Daks hem ruw had aangesproken.

— Hoort ge 't! kreet de detectieve... Als ik hem onder mijn handen kan krijgen...

Hij wilde het struikgewas in.

— Laat ons nu in 's hemelsnaam onzen weg voortzetten, zei Mol, terwijl hij Daks bij den arm vatte, om hem te beletten zijn voornemen uit te voeren. Hebben we nog niet genoeg voor vandaag.

— Mol heeft gelijk, beaamde de Rosse... Laat ons trachten Kelat te bereiken... In het hout zoudt ge verloren lopen en geheel in de macht wezen van het booze manneken.

— 't Is goed, sprak Daks, maar als we nog meerdere dagen te Kelat moeten blijven, dan kom ik hier terug, om den gelen deugniet loon naar werken te geven.

Ze vervolgden hunnen weg, geraakten heelhuids van de helling en vonden de baan naar de stad, waar ze in 't midden van den nacht toekwamen.

Reeds was men overal naar hen aan 't zoeken.

Ze waren doodvermoeid en gaven dan ook niet veel antwoord op de vragen die Nakoff en de anderen hun stelden.

Als ze 's morgens weer bij hunne gezellen gezeten waren, verhaalde Daks welke avonturen ze hadden opgelopen.

Dat de Rus hun geen verwijten spaarde, hoeft niet gezegd, en dat de overige makkers met de woorden van den nihilist instemden, dient er ook niet bijgevoegd.

Als de vlaag voorbij was, haalde Mol zijn schat te voorschijn.

Hij had 's nachts de metalen klompjes en staven in een doek geknoopt.

Als hij ze er uitnam, om ze aan zijne makkers te toonen, werd hij door Nakoff op spotgelach onthaald.

— Is dat het goud der Sinth? ?

— Ja.

— Hebt ge daarvoor uw leven of ten minste toch uwe vrijheid gewaagd?

— Wat zou het?

— Wel, mijn beste jongen, John Nikkelbey en de dwerg hebben u als om prijs beetgenomen.

— Ik begrijp niet wat ge bedoelt!

— Wel, die klompjes goud en die staafjes goud, dat zijn dooreenvoudig klompjes koper en staafjes koper, mijn beste vriend!

— 't Is niet waar.

— Leer mij die metalen niet kennen... Dat bemerkt men trouwens op 't eerste zicht!

— Ge wilt mij op mijn paard krijgen?

— Neen, ik spreek allerernstigst... Ze hebben u de bergplaats van 't koper getoond, wellicht om u te beletten naar die van 't goud te zoeken.

Mol wierp het metaal van zich af.

— Dat is al te kras! kreet hij.

— We gaan morgen den kluzenaar opzoeken, zei Daks, om hem met wat anders dan koper te betalen!

— Ik ga met u, sprak Mol.

— Ge blijft beiden hier, kwam Nakoff er tusschen, anders ga ik met mijne makkers dadelijk henen... Als ge niet belooft mij te gehoorzamen, dan kunt gij alleen met Janneken en Victoire de reis voortzetten...

Of denkt ge dat ik lust bezit u morgen ginder in 't gebergte te komen zoeken en weer kostbaren tijd te verspillen om u te vinden of te verlossen!

Ge kunt kiezen!

De keus was niet moeilijk.

Mol en Daks beloofden den dwerg, die zoo deerlijk met hen den draak had gestoken, in vrede op zijnen berg te laten.

En zoo geschiedde het.

HOOFDSTUK LIV

DE FAKIR

Victoire verging het zooals de toovenaar van den Kahn het had voorspeld.

Na den vastgestelden tijd ontwaakte zij uit haren langen slaap en was, alhoewel wat zwak, geheel genezen, zoo gezond als men het maar wenschen kon.

Ze herinnerde zich niet, dat ze ziek geworden was en door de koorts zoo hevig werd aangetast.

Ze dacht dat ze een nacht had geslapen, zooals altijd, en daar ze niet de minste pijn of onsteltenis gewaar werd, kon ze niet anders denken.

Ze had grooten eetlust.

Het was eene wonderbare genezing.

Alleen hare hersenen schenen nog wat bedwelmd door den rook der kruiden.

Zoo kwam het dat ze de feiten, die het dichtst bij den dag stonden dat zij ziek was

geworden, niet te best in haar geheugen kon oproepen.

Maar, dat had de toovenaar ook voorzegd en er bijgevoegd dat zulks zou veranderen, om geheel te verdwijnen.

Allen waren uiterst tevreden en er werd besloten zoo spoedig mogelijk de reis voort te zetten.

Des anderdaags in den vroegen morgen stonden de rijdieren reeds klaar.

Voor allen een paard, behalve voor Victoire, die een gemakkelijk zitten vond in een toestel, dat op een kameelpaard was vastgehecht.

Zoo verlieten ze Kelat.

De weg leidde langs de baan die Mol en zijne twee makkers hadden gevolgd, om naar den dwerg van de kluis te gaan.

Ze moesten langs den voet van den berg trekken, waarin het hol van het gele ventje gelegen was, en Mol stak dreigend zijne gebalde vuist in de richting van den top uit.

Het was alsof het spottend gelach van den dwerg hem in de ooren klonk.

Het was verbeelding die dat teweeg bracht, want de anderen verklaarden dat ze niets hoorden...

Te Chikarpoer bleven de reizigers niet stil, daar ze er in den vroegen morgen binnentrokken en in den omtrek in den nacht hun kamp hadden opgeslagen.

Nakoff en Pil deelden hun mede dat ze nu het grondgebied van het Indisch Keizerrijk hadden betreden.

Dit land, Britsch Indië, genaamd en waarover Engeland den scepter zwaait, bestaat uit voor- en achter-Indië en telt meer dan driehonderd millioen inwoners.

Van Chikarpoer reisden zij naar Haiderabad, de hoofdstad van de provincie Sinth, op ongeveer zes kilometers gelegen van den linkeroever van een stroom en van het station Kotri.

Deze stad ligt op den noordelijken heuvel van het Godsjoergebergte en telt omtrent zeventigduizend inwoners.

Er worden zeer gezochte zijden, gouden en zilveren voorwerpen vervaardigd.

Ook van lak weten ze allermooiste stukken te maken.

Er wordt te Haiderabad ook veel handel gedreven, waarbij de ervarenheid der inwoners overal bekend staat.

Men vindt er een fort, een arsenaal, en het paleis van de voormalige heerschers van Sinth.

Er zijn ook tal moskeeën te bewonderen, eene protestantsche kerk, hoogeschoolen, eene boekerij, een zieken- en een zinneloozen-huis.

Zooals overal ontbreekt een groote bazar er niet.

Nabij het dorp Miani, ongeveer op tien kilometers afstand ten Noorden van Haiderabad, behaalden de Britten in 1843 twee overwinningen op het leger van de vorsten van Sinth.

Sindsdien is het land een Engelsch wingewest.

Het was in die stad dat onze reizigers weer eenige rust namen, om dan met den ijzerenweg, van uit Kotri naar Karatchi te vertrekken.

Zij kwamen zonder hinder in deze havenstad aan, waaruit ze wenschten met eene boot naar Europa af te varen.

Het was dan ook met groote blijdschap dat ze in deze stad uit den trein stapten.

Ze is in de hoofdplaats van een gelijknamig distrikt, dat ook in de provincie Sinth ligt, en dat zich uitstrekt van den rechter oever van den Indus, over de uitloopers van het Hala-gebergte, tot aan de grenzen van Kelat.

Het bestaat uit een schrale heuvelstreek, een vruchtbaar marchland en eene moerassige delta.

Eene delta is een stuk land, dat door aan- en opslibbing aan den mond eener rivier is ontstaan.

De stad Karatchi ligt aan het uiterst noordeinde van de moerassige Indusdelta.

Er zijn ruim honderd zestienduizend inwoners.

Karatchi is sedert lang het eindstation van de Indo-Europeesche telegraaflijn.

Zij ligt aan den spoorweg en is met verschillende booten langs het water in verbinding met onderscheidene steden.

Zij heeft eene ruime haven, door een rif van de zee afgesloten, maar wegens verzanding kunnen schepen met grooten diepgang er niet binnenloopen.

De eigenlijke zeehaven ligt op zeven en half kilometer van Karatchi verwijderd, naar het zuiden, op het eiland Kiamari, dat door een dam met de stad verbonden is.

Deze heeft hare uitbreiding en bekendheid hoofdzakelijk te danken aan den uitvoer van tarwe.

In de Pendsjaab wordt deze laatste verbouwd en met groote hoeveelheden uit Karatchi verzonden.

Ook de binnenlandsche handel is er, dank zij den spoorweg, zeer levendig.

De stad heeft eene uitstekende waterleiding.

Er zijn onderscheidene scholen, verschillende kerken, eene bibliotheek, een museum, bankhuizen en talrijke fraaie woningen.

Het klimaat is niet al te ongezond, ofschoon koorts en buik-loop er soms heerschen.

In de nabijheid der stad werd eene gezondheidskolonie aangelegd door de Engelschen, die haar Clifton hebben gedoopt.

Het was op deze plaats dat de reizigers hun intrek namen in de woning van een Rus, die Nakoff van dichtbij scheen te kennen.

Het verwonderde dan ook niemand, als hun werd medegedeeld dat de man een partijge-noot der nihilisten was en in Indië verbleef, om, met talrijke landgenooten en broeders, de omwenteling van Indië voor te bereiden en aan te stoken.

Het is zeker dat vroeg of laat Groot-Brit-tanje die machtige bezitting zal verliezen.

Reeds lang broeit er opstand, die meer dan eens den kop heeft opgestoken.

Tot heden toe wisten de Engelschen dien kop in te drukken, maar het lichaam wordt machtiger en machtiger, en 't is te voorzien dat het eens het Britsche juk zal weten af te schudden.

Wie weet of het zoogenaamde gele gevaar, of Japan en China niet eens een handje uitsteken om de Engelschen uit Indië te verdrijven...

De reizigers vonden een voortreffelijk onderkomen in de woning van den Rus en waren in den hoogsten hemel als ze hunne vermoeide leden op Europeesche bedsteden mochten uitstrekken.

Alleen de kok van den Rus scheen weinig te kunnen vergeten van zijne kookkunst, maar Johan ging hem zijne geleerdheid leenen en zoo bekwamen ze een echt Lucullusmaal.

Verscheidene dagen moesten ze daar verblijven, eer er eene boot naar Aden vertrok, naar welke stad zij wenschten te reizen.

Maar telegrams konden ze er verzenden en het kostte Daks eenige duizend franks om er verschillende te sturen, want er waren er bij die van lengte waren, bestemd voor Janneken's moeder en voor den heer Steadily...

Eenen achtermiddag noodigde hun gastheer hen uit de vertooning bij te wonen, die een fakir in den luthof van het verblijf van den Rus zou geven.

Fakirs zijn zoogenaamde bedelmonniken, die tot den laagsten stand van de Boedhistische geestelijken behooren.

De giften die zij inzamelen, zijn voor hunne kloosters bestemd.

— Alvorens ge den man aan 't werk zult zien, zei de Rus, moet ik u zeggen dat er hier geen goocheltoeren in 't spel zijn.

Ge zult dat trouwens zelf kunnen vaststellen, daar de Fakir gansch alleen zijne wonderbare daden uitvoert, en ge hem zoo dicht moogt naderen, als ge maar wilt.

Het is onbegrijpelijk, bovennatuurlijk in den vollen zin des woords, maar 't is waar.

De Fakirs beweren dat de Petris, waarmede ze de zielen, de geesten hunner voorvaders bedoelen, hen doen werken, hen gebruiken als het werktuig hunner onbekende macht.

De Fakir zelf doet niets, zoo zegt hij. Het is de stroom, welke uitgaat van die geesten, die alles verricht...

— Dat is geestenbezwering, sprak Daks... Dat lijkt zeer wel op spiritisme... Ik moet u op voorhand zeggen, dat ik er geen woord van geloof.

— Gelooven moet ge niet, antwoordde de Rus. Maar hetgeen ge zien zult, zal u met verbazing slaan.

De Fakir zal reeds op ons wachten.

Allen begaven zich naar den tuin.

Daar vonden zij een man, in een lang kleed gehuld, die hen met eene diepe buiging groette.

De gastheer verzocht onze reizigers plaats te nemen op de zodenbanken, die het rondpunt, waar zij zich bevonden, omringden.

De Fakir ging naar het midden van den kring en op een teeken van den Rus liet hij zijnen mantel van de schouders glijden en wierp hem op eene bank, ver van zich af.

Hij stond daar nu geheel naakt, met alleen een stuk stof, eene hand breed, om de lenden geknoopt.

— Wilt ge even zien, zei de gastheer, of er niets verborgen is in het lapje dat de kerel om het lijf draagt?

Daks en Mol gingen tot het onderzoek over en verklaarden dat het alleen een zeer dun stukje gewone stof was.

— Dan zullen wij hem laten beginnen met den dans der bladeren, sprak de Rus.

En hij deed een teeken met de hand.

De Fakir sprak eenige woorden.

— Hij verzoekt u eenige kleine takken te nemen er er eenige bladeren aan te rijgen.

Ik zal het u voordoen...

Mol, de Rosse en Daks gelastten zich met het gevraagde.

Zij sneden eenige takken af en regen er de bladeren aan.

— Plant ze nu bij den fakir in den grond.

Als dat gedaan was, legde de man de handen op de toppen der takken.

Na eenigen tijd was het alsof een frisch windje opstak en de bladeren begonnen zich aan den stok te bewegen, van boven naar onder.

Ze schenen te dansen, dan snel, dan langzaam, als gehoorzaamden ze aan iemand die ze op en neder blies.

De Fakir bewoog geen spier van zijn gelaat en zijn mond bleef gesloten.

— Wat zegt ge er van ? vroeg de Rus.

— Bravo ! riepen de Europeanen.

— 't Is opperbest gewerkt, zei Pil, maar er moet toch iets achter schuilen... De wind, die de bladeren beweegt, moet toch ergens uit voortkomen.

— Ge moogt overal rondzoeken... Maar geef u die moeite niet, ge zult andere wonderen te aanschouwen krijgen dan een blade-rendans !

Hij zei eenige woorden tot een bediende, die op zijne bevelen wachtte.

Deze verwijderde zich, en keerde terug met een klein wagentje, waarop zich eene bronzen vaas bevond, die de reizigers reeds in de woning van den Rus hadden bewonderd.

Met veel krachtingspanning konden twee mannen ze van 't wagentje op den grond verplaatsen, zoo zwaar woog ze.

— Wilt ge nu even zien of ze ledig is... Goed gekeken ?

Mag ik u nu verzoeken ze met water te vullen, dat ge zelf daar in de waterkom zult gaan putten.

Mol en de Rosse deden wat de gastheer vroeg en vulden de bronzen vaas, die vóór den Fakir stond, met helder bronwater.

Deze laatste strekte een oogenblik de beide handen over de vaas uit, zonder deze laatste te naderen, zonder haar of het water dat er in was in het minst aan te raken.

Hij bleef een oogenblik zoo zitten, de handen voor zich uit.

Stilaan begon de vaas, eerst bijna zonder dat men het schier kon merken, dan meer en meer naar hem over te hellen, om plots hetzelfde naar den anderen kant te doen.

Zoo wiegde ze heen en weer, snel of langzaam, volgens de fakir het scheen te willen.

Dat duurde eenige stonden, toen opeens een geluid uit de vaas opsteeg.

Het was alsof er met een ijzeren stang op de zijwanden werd geklopt.

Naar gelang de vaas met meer snelheid heen en weer waggelde, namen de tonen in sterkte toe.

Daarna, op eenige woorden van den gastheer, trok de Fakir zijne handen van over de vaas weg, en nam het geluid toe, als rolde er een zware donder door het zwerk.

Dan hield het gerommel weer plots op en bij poozen, als kondigde eene klok het uur aan, vernamen de toeschouwers de slagen op de bronzen vaas.

Eindelijk hief de Rus een lied aan en het was alsof iemand hem begeleide, zoo klonken de tonen uit het voorwerp, dat op den rythmus van het gezang heen en weer wiegde.

De reizigers staarden met stomme verbazing dit schouwspel aan.

Die man kon dus aan levenlooze voorwerpen bevelen, zich door die ziellooze dingen doen gehoorzamen.

Mol was opgestaan, den fakir genaderd, rond hem geslopen, maar kon niets anders bemerken, dan dat de monnik hoegenaamd de vaas niet aanraakte, door niets in verbinding was met het bronzen kunststuk.

— 't Is niet mogelijk, kreet hij, dat er geen bedrog in 't spel is.

— Denkt ge dat ? vroeg de Rus.

— En indien de Fakir deze vaas, die zeer zwaar is, in de hoogte deed stijgen, wat zoudt ge dan zeggen ?

— Dan zou ik mij ten onder geven en erkennen dat er tooverij bestaat... Maar, dat zal hij niet doen, daar ben ik overtuigd van !

— Ge gaat het zien.

Hij richtte het woord tot den Fakir.

Deze knikte hem toe.

Hij stak de handen boven zijn hoofd, zoover zijne armen reiken konden en op hetzelfde oogenblik werd het bronzen voorwerp als door eene bovennatuurlijke kracht opgelicht.

Het zweefde een paar oogenblikken op een tiental meters hoogte en kwam dan weer op den grond neer, zonder het minste gerucht te verwekken en zonder dat een druppel water was gestort geworden.

— Welnu ? vroeg de gastheer. Heeft zijne kunst u nu overwonnen ?

— Ik begrijp er niets meer van, zei Mol... Maar, hoe legt gij dat uit ?...

— Wel, als gij het den Fakir moest vragen, hij zou u zeggen dat een stroom, uitgaande van den geest zijner voorouders, hem de macht geeft zoo te werken.

Daar verstaat ge nog minder van ?

Ik ben in uw geval.

Ik geloof dat die monnikken eene natuurkracht kennen, die hun toelaat die wonderbare verplaatsing van voorwerpen te verkrijgen.